

Sessizce Yazarken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Haziran 2019

Ölü bir imgeyi canlandırma çabalarım ve evet, daha hızlı çalışması gereken beynin dalgalarında akıma kapıldığım...

Rüştünü ispatla artık sevgi, demenin de meali...

Ne değişti ki dünden beri bu anlamda ne zaman dün'den bahsetsem kayıp bir ritim ile irdeliyorum: kâh dün'ün yenilgileri kâh güne dair tutunmama vesile olacak hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bulunmaması.

Yitik bir özne salınan aslında birinci tekil şahıs olmam bile suç unsuru iken.

Ait olmaya çalıştığım bir grup/gruplar: illa ki biz olmaya delalet.

Ben'i biz yapamadığım... hayır, hayır, bu sadece bir ütopya üstelik cinsiyet ve yaş farkı gözetmediğim hele ki belli bir ideolojiye sahip olan insanları da asla kümelemeden, sadece insan olarak gördüğüm ve ben bir insan olabilmenin en güzel ifadesini severek ve inanarak sunulduğunu savunduğum...

Günü yine yenik kapattım oysaki uyandığımda yeni bir gün ve yeni bir parantez başlığı altında yanımda ya da uzağında kim varsa sadece doğaçlama ile sevk etmeye çalıştığım sevgimle, anlayış yeti'mle yine kucaklamak istemiştım belki bir selamın geri döneceğini umut ederek ya da hiç tanımadığım insanlara bile yürek kapım sonuna kadar açıkken.

Çok şeyin değiştiğine iyice vakıfım artık ve mütemadiyen benim bir değişim sergilemem gerektiğini savunan insanlar var dolayarımda.

Ben ise değişmeden ömrümü tamamlamayı umuyorum... hala, lise yıllarında yüreğimde yeşillenen insan sevgimle hatta daha bile öncesi yenilsem de defalarca illa ki insanlara tutunmanın doğal bir refleks olduğunu bilip sayısız kere yaralanmama sebebiyet veren insan kazalarını yok saydığım...

Aslında her şey çok basit ne de olsa yok sayılmayı şiar edindim daha doğrusu nerede hata yaptığımı bilmeden illa ki yok sayılmamı bir ömür engelleyemedim.

Rüştünü ispatlamış bir yalnızlık benimki üstelik sevdiğim ve inandığım kim olursa olsun ansızın bir karşı taarruza maruz kaldığım ya da tepkisizlik ile cezalandırıldığım...

Şimdi geri gidiyorum çok geriye değil aslında: beş yıl bilemediniz on yıl evveline ve hayatımda çok

önemli bir yer tutan üç özel insan aslında onlara sonuna kadar inanıp en özelimi, en mahremimi paylaştığım üç güzel insan tanımlamam ile bilmeden onların bana sundukları kumpası bilmeden bağlandığım üç müsemma insan ve ilk harfleri aklımda aslında her şey daha dün gibi aklımda ve onlara verdiğim sevginin ve emeğin bir gün bana acı olarak çörekleneneğini bilmeden evimin ve yüreğimin kapılarını açtığım üç insan.

Neye denk düştükleri ise çok bariz: kendimden çok hatta annemden ve ailemden kat ve kat çok sevdiğim üstüne onlar uğruna annemle dahi çatıştığım ve geride kalan sadece hissizlik an itibari ile.

Neyin ne derece değiştiğini tahayyül etmek ise sorumlu kılındığım daha doğrusu her daim kendimi suçladığım.

Bilmek ya da bilmemem sebeplerini... bilsem ne değişecek ya da ben kim ne istiyor bilip bilmeden sırf karşımdaki insanlar mutlu olsun diye mi değişeceğim?

Dün okuduğum bir yazıda bahsi geçen: bakış açınızı değiştirin, diye sunulmuş ve kendimden illa ki bir şeyler bulduğum.

Ve bir diğer yazı yine okuduğum ve üç beş sızı ile içime işlenen.

Yorum yapmak/yapmamak konusunda ne zamanki kararsız kılsam değer verdiğim güzel insanlara illa ki iki çift söyleyecek sözüm oluyor.

İlla ki dokunmalıyım birilerinin yüreğine ve illa ki yüreğimdeki inancı, güveni ve sevgiyi pay etmeliyim.

Biliyorum ki ben bu düzene ve bu dünyaya ait değilim ve bu düşüncem son zamanlarda daha da netlik kazandı.

Hangi gruba hangi amaçla mı müdahil olacağım?

Misal.

Çok kuvvetli ideolojilerim asla olmadı. Elbette benim de doğrularım ve değerlerim var ve çok da net olmayan bir siyasal görüşüm ama ben insanlarla iletişim kurmaya çabalarken ilk olarak gönülden gönle bir köprü kurup insanlığımla dâhil olmak istiyorum karşımdakinin bakış açısına ve ne yazık ki yüzeydeki sözcükleri, tepkileri ve davranışları görüp bir anda inanıyorum yine karşımdakinin samimiyetine.

Son zamanlarda yine çok insan kazandım sanıp ansızın kaybettim.

Kazanmak ne peki?

Ya da bir insan niye kaybeder?

İnanın ki bu soruların cevabını bilmiyorum. Ben ne zaman bir atağa kalkıp tepki versem ve tüm samimiyetimle bir çift laf etsem illa ki zarara uğruyorum ve bu da farklı bakış açıları ile çok farklı açılımlara denk düşüyor.

Kaderciyim ve maneviyatımı güç kaybetmeden bilakis üstüne tuğlalar koya koya daha da yüceltmeyi seviyorum belki de toplumdaki farklı gruplaşmaların sonucunda yine herkes tarafından yanlış algılanıyorum ve kimse de karşıma geçip beni ne sebeple suçladığını ve yargıladığını asla telaffuz etmiyor.

Çok inandığım bir söylem:

“Allah iyi insanlarla karşılaştırsın.”

O zaman tek kötü ben miyim ya da sevilmeyen ya da yok sayılan üstüne üstük tüm gücümle tutunmaya çalışırken hayata ve insanlara niye kurban edilen illa ki ben oluyorum?

Bu, gerek eğitim hayatımda gerekse meslek yaşantımda illa ki böyle neşretti.

Arada istisnalar var elbette: sosyalleştiğim ortamlar ise çok uzun süreli olmadı ve ben kendinden çok karşısındakine değer veren bir insan olarak hep kaybettim.

Hele ki günümüzde ayrışmaların daha da çoğaldığı ve kimsenin kimseye de iyi gözle bakmadığı gerçeği ve bunu bile kendi içimde yendim, yok saydım.

Öncelikle göz ucuyla bakanlar ve ben içimi açmaya her an hazır ne zamanki ulvi anlamda gönül dostum diye elimi uzattığım üstelik inancıyla, duruşuyla illa ki güven telkin eden.

En büyük kaybım belki de duruma ve mekâna göre bir kalıba girmeye özenmediğim ve karşımda kim olursa olsun illa ki ortak bir nokta bulup Yaratandan dolayı yaratılanı sevmenin de kolay olduğuna dair inancı sahiplenip hayatımın merkezine oturtmam.

Sözcükler, sevgili dostlar.

İşte sevgimi emip çeken aslında yaşama sevincime eşlik eden tek şey sözcükler ve sözcükler sayesinde kurmaya çalıştığım iletişim.

Yazarken de...

Yaşarken de...

Hatta hayal kurarken bile...

En çok da sessizlikte susmayı görev bilip kalbimi Rabbime açtığım üstüne üstük O'nun sessiz kaldığına da asla tanık olmadım gerçi bazen dualarım geç cevap buluyor ve epey ter döküyorum olumsuz koşullara göğüs germek adına lakin bir yerden yine tutuyorum kaçan ipin ucunu.

En sevdiğim... yaşlarımı tek saklamadığım her duamda illa ki akacak iken göz yaşlarım göz pınarlarımdan taşan.

Sessizce ağlamam gerektiğini insanlar bana sonunda öğrettiler ne de olsa hayatımın zor dönemlerinde yaşadığım sıkıntılara eşlik eden hıçkırıklarım illa ki bazı kendini bilmezlerin neşe kaynağı oldu ve ben bunu özellikle annemin ve kardeşimin hastanede yattığı dönemlerde şahit oldum.

İsimler ve de.

Sahip olduğumuz isimlerimiz.

Ve peşi sıra eşlik eden kişisel özellikler.

Neşredilen.

Nükseden de acılar.

Ne yani insanlarla bir bağ kurma çabalarım neden daha da tetikliyor acıları?

Ve çok çok yakınımda olup çok uzağıma kaçanlar...

Ben bunu gerçek hayatın bir sunumu olarak görürken sanal ortamda da aynı kaygıları yaşamamın çok normal olduğunu yeni yeni öğreniyorum.

Her şeyin çok çok ötesinde içine düştüğüm yazma aşkı ve okuyucum ile kurduğum o manevi bağ.

Sessizce yazarken ben...

Sessizce okunurken...

Bazen ise gürültüye maruz kalıp yazdığım her kelimeyi ve duyguyu illa ki sorguluyorum lakin gerçek hayatta ne kadar samimi isem yazarken de aynı insanım.

Sevgiden konu açtık madem...

Bir de hayal kırıklığı ve hüznün...

Sebepleri sayısız ve ne yazık ki; hem benim özelim ve de ailevi sorunlar olduğu için derinlemesine irdelemem söz konusu değil yine de ucundan bucağından anlatmaya çalışıyorum ve de anlamaya çalışıyorum mutluluğun neden tarafımca rağbet görmediğini.

Oysaki ben bir kelimeye, bir selama dünden razıyım ya da sorduğum sorunun ya da yaptığının yorumun bir cevabını alamadığımda ya da yazdığım bir cümleyi karşı tarafa iletsem bile sessiz kalıp bana da en büyük cezayı verdiğine kani iken yine karşı taraf.

Ne komik bir tabir: karşı taraf iyi de ben kimseye karşı ya da muhalif değilim ki hele ki sadece ve yalnızca kendime muhalif iken.

Aşmam gereken çok şey vardı bu güne kadar ve hali hazır listede bekliyor beni tüm aşmam gerekenler sahi ben durduk yere yazmaya başlamadım.

Gerçek hayatın kazandırdıkları ve benden çaldıkları iyi de gerçek olmayan bir hayat mı var da ben bunu özellikle vurguladım?

Tek gerçek ise tüm hislerimde samimi olduğum ve insan ilişkilerinde illa ki kendim arka plana itip kendimden çok değer vermek karşı tarafa.

Karşı taraf. Bilin ki bunu özellikle telaffuz etmiyorum aslında arkadaşım, dostum, okuyucum demeyi çok istiyor ve söylüyorum da işte.

Ama ben o kadar çok yara aldım ki ve artık yaralı olmayan hiçbir dokum kalmadı en çok da ruhum.

Belki de sevgili Nilgün M.ile örtüştüğüm noktalardan en bariz olanı ve evet, evrenle benim davam hele ki dünya beni bu denli yaralamışken lakin ben hala insan sevgimde taviz vermeden dönüp dolaşıp aynı noktaya varıyorum.

Dokunmak bir insana.

Dokunmak insanlara.

Hele ki sevmek benim açıdan bu kadar kolay iken üstelik: sebepli sebepsiz ve hangi ideolojiye ve siyasi görüşe dâhil olduğunu da umursamadığım ne de olsa benim tüm derdim kendimle ve çıkış noktam illa ki başka insanlardan geçiyor.

Ve ben kendimden geçiyorum yeniden ve yeniden...

Ne de olsa:

“Bir şeyden kaçıyorum, bir şeyden, kendimi bulamıyorum dönüp gelip kendime yerleşemiyorum, kendime bir yer edinemiyorum, kendime bir yer...”(Nilgün Marmara)

İki insan bu kadar mı benzeşir sahi?

Evren ve insanlık bu kadar mı yaralar bir insanı üstelik hep de aynı yerinden ve farklı noktalarını da mercek altına alıp aralıksız mı kurşun yağdırır ruhuna?

Yaşamak ve yazmak bana bahşedilen üstelik karşılık beklemeden Rabbimin bana armağanı ve ben bu büyüün, bu ambiyansın sonlanmasına illa ki son mu vermeliyim sırf insanlar mutlu olsun diye?

“Bir tek güneşten utandım hayatımda. Yalnızca.”(Alıntı)

Ben ise sadece Rabbimden korkar ve utanırım bu yüzden değil mi tüm amacım Allah’tan saklamadığımı kuldan niye saklayayım varsayımı.

Oysaki insanlar kendilerini illa ki s/aklıyorlar ve aradan onlarca sene geçse bile siz hala o maskenin arkasındaki gerçek yüzü tanıyamıyorsunuz.

“Anımsamadığım tüm sözcükler, anımsayabildiğim tek bir sözcüktü: Yara!” (Alıntı)

Yaramı daha da deşebilirsiniz hani ve asla da gocunmam.

Ne de olsa ben sizleri sebepsiz seviyor ve açıyorum içimi.

Üstelik sizin yerinize de severken ben sizleri, siz birbirinizi sevmesiniz bile.

Sevilmemem ise artık yakmıyor canımı hele ki kendime yakın bazen de uzak durmaya ç/alıştığım uzun

bir ömrün sonunda...

Yarama iyi gelen mi?

Yeni acılar, yeni ihanetler ve elbette gözyaşı sadece Rabbimin şahit olduğu...

Üstelik Rabbim beni herkesten çok severken.